

Møte mandag den 5. juni kl. 12

President: Gunnar Breimo

Dagsorden (nr. 86):

1. Innstilling fra Stortingets presidentskap om sammen-
setning av granskningskommisjonen som skal foreta
en bred gjennomgang av utredning, planlegging, pro-
sjektering og utbygging av ny hovedflyplass for Øst-
landet og Gardermobanen
(Innst. S. nr. 206 (1999-2000))
2. Innstilling fra kommunalkomiteen om forslag fra stor-
tingsrepresentant Karin Andersen om å øke statens ut-
giftsdekning av kommunale utgifter ved bosetting av
flyktninger og regelendring som gjør det mulig å bruke
arbeidsmarkedsetatens tiltaksmidler til opplæring og
arbeidstrening for personer som må vente lenge på å få
avgjort sin asylsøknad
(Innst. S. nr. 179 (1999-2000), jf. Dokument nr. 8:43
(1999-2000))
3. Innstilling fra kommunalkomiteen om ILOs 87. inter-
nasjonale arbeidskonferanse i Genève 1. – 17. juni
1999
(Innst. S. nr. 202 (1999-2000), jf. St.meld. nr. 32
(1999-2000))
4. Referat

Presidenten: Representantene Berit Brørby, Per-Kris-
tian Foss, Lars Gunnar Lie og John I. Alvheim, som har
vært permittert, har igjen tatt sete.

Følgende innkalte vararepresentanter har tatt sete:

For Akershus fylke: André Kvakkestad og Rikke Lind

For Buskerud fylke: Unni Hennem Lie

For Hordaland fylke: Eirik Langeland Fjeld

For Møre og Romsdal fylke: Kjell Terje Fevåg og
Modulf Aukan

For Oppland fylke: Terje Stenseng

For Oslo: Sissel Dagslet

For Rogaland fylke: Ingrid Fiskaa

For Telemark fylke: Kari Lise Holmberg

Statsråd Jørgen Kosmo overbrakte 9
kgl. proposisjoner (se under Referat).

Sak nr. 1

*Innstilling fra Stortingets presidentskap om sammen-
setning av granskningskommisjonen som skal foreta en
bred gjennomgang av utredning, planlegging, prosjekte-
ring og utbygging av ny hovedflyplass for Østlandet og
Gardermobanen (Innst. S. nr. 206 (1999-2000))*

Presidenten: Ingen har bedt om ordet.
(Votering, se side 3382)

Sak nr. 2

*Innstilling fra kommunalkomiteen om forslag fra stor-
tingsrepresentant Karin Andersen om å øke statens ut-*

*giftsdekning av kommunale utgifter ved bosetting av flykt-
ninger og regelendring som gjør det mulig å bruke ar-
beidsmarkedsetatens tiltaksmidler til opplæring og ar-
beidstrening for personer som må vente lenge på å få
avgjort sin asylsøknad (Innst. S. nr. 179 (1999-2000), jf.
Dokument nr. 8:43 (1999-2000))*

Presidenten: Etter ønske fra kommunalkomiteen vil
presidenten foreslå at debatten begrenses til 45 minutter,
og at taletiden blir fordelt slik på gruppene:

Arbeiderpartiet 10 minutter, de øvrige gruppene 5 mi-
nutter hver.

Videre vil presidenten foreslå at det ikke blir gitt høve
til replikker etter de enkelte innlegg, og at de som måtte
tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletiden, får
en taletid på inntil 3 minutter.

– Det anses vedtatt.

Leif Lund (A) (ordfører for saken): En samlet kom-
munalkomite bad ved behandlingen av budsjettet for
2000 om en bred gjennomgang av asyl- og innvandrings-
politikken. Komiteen var spesielt opptatt av å få avdek-
ket flaskehals og av at kompensasjonsordningene måt-
te gjennomgås.

En slik bred gjennomgang vil nødvendigvis ta tid.

Vi kan alle være enig i at for mange flyktninger og
asylsøkere sitter lenge i mottak. Slik vil vi ikke ha det, og
nettopp derfor vies problemstillingen mye oppmerksom-
het i innstillingen til utjamningsmeldingen, som avgis
denne uken. Vi må imidlertid erkjenne at vi har sett en
betydelig økning i antallet asylsøkere til Norge de siste
årene, og at dette er en av årsakene til de store probleme-
ne med å finne tilstrekkelig antall plasser i kommunene
for bosetting.

At det tar lang tid å få behandlet en asylsøknad og der-
igjennom få avklart om en får opphold eller må forlate
mottaket og landet, er ikke ensidig negativt. Det handler
om å ha mulighet til å anke og til å fremlegge nye, rele-
vante opplysninger. Det handler om overholdelse av in-
ternasjonale menneskerettigheter, og det handler om
flyktningrett.

At mange så blir sittende i mottak også lenge etter at
de har fått opphold i landet, er ikke lett å forsvare. Derfor
ønsker kommunalkomiteen å fokusere på bosetting og på
integrasjon i arbeidslivet. Komiteen forventer at Regje-
ringen tar en grundig gjennomgang av kommunenes ut-
gifter ved bosetting i statsbudsjettet for 2001.

Forslagsstiller ønsker regelendring slik at asylsøkere
med arbeidstillatelse kan gis tilbud om arbeidsmarkeds-
tiltak og opplæring før asylsøknaden er ferdigbehandlet.
Asylsøkere som venter på å få behandlet og avgjort sin
søknad, har mulighet til å få arbeidstillatelse når identite-
ten er slått fast.

Gjennom korrespondanse med Arbeids- og adminis-
trasjonsdepartementet har vi fått avklart at asylsøkere
med midlertidig arbeidstillatelse allerede omfattes av ar-
beidsmarkedsetatens virkemidler. Det er ikke noe i regel-
verket som er til hinder for dette. Asylsøker som har fått
midlertidig arbeidstillatelse, kan registreres som arbeids-

søker og gis formidlingsbistand og nyte godt av arbeidsmarkedstiltak.

Det er gledelig at Arbeidsdirektoratet nå har gitt signaler om at tiltak også faktisk skal benyttes overfor denne gruppen.

Komiteen understreker i innstillingen at det er viktig å prioritere bruken av midlene til arbeidsmarkedstiltak til personer som har fått positivt vedtak om oppholdstillatelse og dermed generell adgang til arbeid i Norge, uten at dette skal tilside sette de som kun har midlertidig arbeidstillatelse og ennå ikke har fått ferdigbehandlet søknaden. Dette vil bidra til å få kommunene til å bosette innvandrere og dermed forkorte opphold i de statlige mottakene.

Vi forventer at Regjeringen i sin varslede gjennomgang av integreringspolitikken kommer nærmere inn på disse problemstillingene, inkludert muligheten og eventuelle tiltak for at asylsøkere og flyktninger raskt får tilbud om språkopplæring og mulighet til lønnet arbeid.

La meg få nevne at det allerede nå er sendt signaler fra Arbeidsdirektoratet til arbeidsmarkedsetaten om at det skal legges vekt på å gå inn i mottakene for å registrere kompetanse, eventuelt avklare individuelle behov og gi informasjon og veiledning.

Å komme tidlig i gang med arbeidslivs- og språkopplæring er viktig for en god integrering i samfunnet. Den enkelte får styrket sin kompetanse, og en unngår passivitet, isolasjon og tiltaksløshet. Den økende mangelen på arbeidskraft som vi opplever nå, viser bare at det er nok av oppgaver å løse, men mangel på folk.

La meg så få si litt om Arbeiderpartiets syn på problemstillingen vi behandler her i dag.

God flyktning- og asylpolitikk handler for Arbeiderpartiet om solidaritet og respekt for internasjonale menneskerettigheter. For Arbeiderpartiet er god flyktning- og asylpolitikk også god sysselsettingspolitikk. Det er bekymringsfullt at en overvekt av andelen arbeidsledige er personer med innvandrerbakgrunn, flyktninger og asylsøkere. Vi har en jobb å gjøre for å få flest mulig ut i arbeid.

Vi må søke å vri inntektene for nyankomne flyktninger og for innvandrere fra passiv støtte til aktive tiltak. Arbeid skal lønne seg. Språkopplæring, arbeidstrening og arbeidsformidling er her alle viktige komponenter. Dette er viktige komponenter for å nå målet om at oppholdet på mottak må være så kort som mulig.

I revidert nasjonalbudsjett som ble lagt fram av Stoltenberg-regjeringen nå i vår, foreslår Arbeiderpartiet økte bevilgninger til UDI for å sikre raskere bosetting, så nå er det opp til de andre partiene å vise at de ønsker å prioritere dette like høyt.

Lodve Solholm (Frp): I innstillinga seier fleirtalet at ein håpar på ei raskare busetting av flyktningar i kommunane. Det som er hovudproblemet i så måte, er at det tek altfor lang tid å behandle asylsøknader. Når det tek opp mot seks månader, kanskje sju-åtte månader, å få eit svar, og så skal ein ha moglegheit til ei eventuell klage, vil jo det seie at ein kanskje sit opp mot to år i eit asylmottak

før ein blir utplassert eller send heim til heimlandet sitt. Det er der Regjeringa bør sette inn litt ressursar, dersom ein vil sette inn ressursar. For å få dei tilstandane som no er på asylmottaka, under kontroll, bør Regjeringa sette inn tiltak for å få ei raskare handsaming av asylsøknadene. Det må kunne gå an å få gjort dette i løpet av to-tre månader, slik at folk slepp å vente, det vere seg på eit ja eller eit nei til opphald i Noreg.

Ein annan ting som komiteen også seier, er at kommunane ikkje ser seg økonomisk i stand til å ta imot flyktningar. Nei, det er jo fordi ein sannsynlegvis ikkje har regulert integreringstilskotet, og at integreringa er mislykka. Framstegspartiet har heile tida sagt at staten bør overta det økonomiske ansvaret for flyktningar, innvandrere og asylsøklarar til dette landet, ikkje at det skal vere ein femårsregel. Det er ei nasjonal oppgåve som staten Noreg tek på seg på vegner av verdssamfunnet å ta imot flyktningar og asylsøklarar. Og då bør det også vere staten si oppgåve å dekke dei utgiftene som kjem på staten Noreg for mottak av flyktningar og asylsøklarar. På den måten er eg overtydd om at det òg ville ha vorte lagt litt meir arbeid i å få til ein betre integreringspolitikk enn i dag, slik at dei som då fekk opphald i Noreg, og arbeidsløyve, ville bli pressa litt hardare, og at det ville ha vorte stilt litt større krav til at dei måtte kome seg ut i lønna arbeid og stå på egne bein, slik som dei fleste andre må gjere dersom dei er friske og arbeidsføre – det er sjølv-sagt ein føresetnad.

Men vi har hatt ein mislykka integreringspolitikk, det er det ikkje tvil om. Til og med saksordføraren var inne på det då han sa at tilstrøyminga av asylsøklarar er så stor at det skapar store problem. Det er for så vidt kanskje også bakgrunnen for Dokument nr. 8-forslaget. Derfor er eg glad for at Framstegspartiet no også har fått gjennomslag for ein ting til i Stortinget når det gjeld integreringspolitikken, og det er at vi skal ha ein flyktning- og innvandrarekneskap. Det ber no ein samla komite om at Regjeringa skal legge fram i samband med statsbudsjettet for 2001. Derfor er vi i Framstegspartiet særst godt nøgde med at vi har fått gjennomslag for tanken om at vi skal ha ein slik rekneskap som viser kva kostnader som ligg i det mottaket som er, slik at ikkje minst kommunane kan få dei rette overføringane frå staten når det gjeld dei utgiftene som kommunane vil ha med flyktningane og asylsøklarane når dei kjem til Noreg.

Ivar Østberg (KrF): Det er korrekt at en samlet komite viser til vedtak i Budsjett-innst. S. nr. 5 og på denne bakgrunn forventer at

«Regjeringen tar en grundig gjennomgang av kommunenes utgifter ved bosetting av flyktninger i statsbudsjettet for 2001, ut fra ønsket om å øke tempoet i bosettingen».

Kristelig Folkeparti har ikke dermed gått inn på Framskrittspartiets forslag om noe flyktningregnskap, bare slik at det er helt klinkende klart. Det er to vesensforskjellige ting sett med Kristelig Folkepartis øyne.

Vi er glad for den behandling som Dokument nr. 8-forslaget har fått. En samlet komite er opptatt av at vi må

gjøre noe med de problemene vi har opplevd i forbindelse med at altfor mange blir for lenge på mottakene. Vi deler, sammen med de andre, synet på at det er viktig at arbeidsmarkedsetaten går inn og både registrerer kompetanse, avklarer individuelle behov og gir informasjon og veiledning. Og sammen med en samlet komite ønsker vi å prioritere bruken av midlene til arbeidsmarkedstiltak til personer med oppholdstillatelse og dermed med generell adgang til arbeid i Norge. Men det er viktig, som også komiteen har understreket, at asylsøkere med midlertidig arbeidstillatelse omfattes av arbeidsmarkedsetatens virkemidler.

Et flertall har da også sagt seg glad for at regelverket ikke er til hinder, men viser til den praksis at det dessverre er mange som blir sittende passive i mottak. På denne bakgrunn er det at Kristelig Folkeparti, sammen med Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti, mener en nå må iverksette strakstiltak og fremmer forslag om det:

«Stortinget ber Regjeringen iverksette aktive tiltak og arbeid for asylsøkere og flyktninger som i størst mulig grad skal erstatte passive utbetalinger.»

Ingen i komiteen ønsker slik passivitet. Vi har mange ganger tidligere i forbindelse med våre reiser besøkt asylmottak, sett på dette, hørt om dette og sagt at noe må gjøres. Derfor er det betimelig å fremme forslag om aktive tiltak nå.

Jeg tar på vegne av Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti opp forslag nr. 1.

Presidenten: Representanten Ivar Østberg har tatt opp det forslag han refererte til.

Erna Solberg (H): All god regnskapsskikk tilsier at alle kjente utgifter og inntekter bør bokføres. Jeg kan ikke se at det er det vi ber om fra Stortingets kommunalkomites side: å få gjort et regnskap over flyktninger og innvandrere. Det vi ber om, er å få vite om statens dekning av de utgifter kommunene spesifikt har til integreringen, faktisk er stor nok. Og det er noe helt annet enn et regnskap. Vi ber f.eks. ikke om å få kartlagt hvilke inntekter disse flyktningene og innvandrerne faktisk gir til lokalsamfunnet de bor i. Vi har gjort det en gang tidligere. Den regneøvelsen ble gjort før forrige melding om flyktning- og integreringspolitikken på basis av flyktingtall som representanten Hedstrøm fra Fremskrittspartiet hadde, som altså hadde en helt annen definisjon av hva flyktning- og innvanderregnskap var enn det representanten Lodve Solholm hadde. Den saken er lagt til side. Jeg oppfatter det mer som et forsøk på å dempe ned Fremskrittspartiets eget budskap når det gjelder innvandrers- og flyktningsproblemer, enn det denne saken reelt sett dreier seg om.

Stortinget har gjentatte ganger i denne stortingsperioden behandlet spørsmål knyttet til at integreringspolitikken fungerer for dårlig. Jeg oppfatter det slik at det er det en bred politisk enighet om i Stortinget. I mai 1998 behandlet vi et Dokument nr. 8-forslag fremmet av representanter fra Arbeiderpartiet som dreide seg om å igangsette forsøk knyttet til andre måter å drive integrerings-

politikk på enn generelt sett å overlate dette til kommunene – altså å gå fra passive ordninger til mer aktive utbetalinger knyttet til en form for innføringsstønad eller en stønad til kombinerings av utdannings- og arbeidstrening. Så vidt jeg har forstått, er det ca. 16 ulike forsøk i gang. Det er viktige forsøk. Allerede på det tidspunkt signaliserte Høyre at komiteen kanskje burde sagt klart fra om at dette var veien å gå for integreringspolitikken. Når flertallet ikke ønsket å si at dette burde være en hovedlinje fremover, men ville se resultatene av forsøkene, aksepterte vi det. Vi ser også at det er behov for å foreta en del grenseganger knyttet til hva en innføringsstønad er, siden det er et begrep som ikke eksisterer. Derfor er det også nedsatt et lovutvalg som er bredt skissert, i forbindelse med den såkalte utjamningsmeldinga, som skal behandles neste uke i Stortinget. Det er spørsmål om å få avklart forholdet til skattlegging, ansettelse og andre lover og regler.

I forbindelse med behandlingen i mai 1998 tok også en enstemmig komite opp spørsmålet om raskere å gi arbeidstillatelse til flyktninger og innvandrere som er på asylmottak, men som det er klart ikke står for en snarlig utsendelse fra Norge. I løpet av et års tid kom det på plass en lettere adgang til å få arbeidstillatelse for folk som ikke hadde fått avklart om de hadde bosettingstillatelse i Norge. For få uker siden behandlet også Stortinget en bredere lovhjemmel for å gi en slik arbeidstillatelse. Det har altså skjedd mye på dette området de senere årene.

De forslagene som opprinnelig er fremmet i Dokument nr. 8-forslaget, viser seg da også når det gjelder det første forslaget, å være dekket i den aktiviteten som allerede skjer, at det ikke står et motsetningsforhold mellom det å kunne bruke arbeidsmarkedstiltak og det å ha fått en midlertidig arbeidstillatelse.

Vi mener nok likevel at det er viktig innenfor en begrenset ramme for arbeidsmarkedstiltak å prioritere de som har fått bosettingstillatelse i Norge. For de som vi vet skal integreres, er det viktig å få integreringen raskt til, slik at de blir prioritert i forhold til arbeidsmarkedstiltak, og selv om man gikk inn for arbeidstillatelse for folk som kanskje ikke vil få bosettingstillatelse i Norge på avklart lang sikt, skal ikke de nødvendigvis gå på arbeidsmarkedstiltak i den perioden, men ha en mulighet til å kunne jobbe hvis de får tak i en jobb. Men vi skal ikke nødvendigvis drive kvalifiseringstiltak for alle dem.

Når det gjelder det andre punktet som ble tatt opp i det opprinnelige Dokument nr. 8-forslaget, passer dette etter Høyres mening inn i en budsjettssammenheng. Jeg viser til at vi foreslo 50 mill. kr mer til norskopplæringen enn flertallet valgte å vedta. Vi opplever vel kanskje at det er andre deler enn integreringstilskuddet som er de viktigste problemområdene i dag, hvor kommunene blir underkompensert, og spesielt at dette gjelder norskopplæringen. Men vi syns at når vi fra Stortingets side har bedt om å få en slik gjennomgang, burde vi også ha respekt nok til ikke tre måneder etterpå på en måte å vedta at vi ikke trenger noen gjennomgang for å vedta et nytt prinsipp eller vedta at man skal øke disse ordningene. Vi

syns vi skal ta oss tid til å få et skikkelig dokument på bordet, så vi kan foreta en god behandling av saken.

Magnhild Meltveit Kleppa (Sp): Er det for einskildmenneske i det heile fordelar med å bli verande lenge passive i eit statleg flyktningmottak? Svaret er nei. Det gjeld både om ventetida vert avløyst av avslag på asylsøknad og heimreis, og om resultatet skulle bli permanent opphald i Noreg.

Det er svært viktig at ei rekkje tiltak fungerer kring den einskilde. Svaret frå arbeids- og administrasjonsministeren viser at det i dag ikkje er lovmessige hinder for engasjement frå f.eks. A-etat i ei ventetid. Når utjamningsmeldinga no viser at her er openberr inntektsforskjell mellom ikkje-vestlege innvandrarar og andre, så fortel det noko om behov for ytterlegare innsats i forhold til i dag.

Senterpartiet meiner at her trengst både informasjon om det regelverket vi har, og ei styrking av samarbeidet mellom A-etat, mottak, nærings- og arbeidsliv og nærmiljø. Her trengst ein offensiv allereie no, sjølv om eg vil streka under at vi òg imøteser den breie gjennomgangen som Regjeringa no arbeider med. Eg tek klart avstand frå Lodve Solholm si tolking av den gjennomgangen.

Kvalifikasjonar og språk er avgjerande for at folk skal ha moglegheit til å fungera i eit arbeid. Sannsynlegvis er det meir det siste enn det fyrste som er problemet. Vi trur at den kvalifiseringsstønaden som no er under vurdering, vil vera viktig. Her er òg behov for å sjå nærare på andre allereie etablerte ordningar og utvida dei, f.eks. lønnstilskot til bedrifter og arbeid med bistand.

SV tek i Dokument nr. 8-forslaget opp det som no skjer når det gjeld busetting i kommunane og kva integreringstilskotet betyr. Det er trist, men eit faktum, at økonomien her har mykje å seia i mange kommunar, og det bør stimulera til felles innsats òg i forhold til rammane til kommunesektoren.

Integreringstilskotet vart auka i 1999, og det vart auka i år 2000. Vi kunne såleis gjerne frå Senterpartiet si side ha stemt for eit forslag om å auka det no, men vi synest det er litt unødig forskottering av ein budsjettprosess. Vi forventar at Regjeringa sjølv følgjer det opp.

Lat meg òg nemna eit forslag i utjamningsmeldinga som ser ut til å få brei støtte, og som det er viktig frå Regjeringa si side å realisera raskt, nemleg forslaget om ei eiga stønadsordning for personar med for kort butid i Noreg til å få fulle rettar i folketrygda. Det vert ei stadig større gruppe eldre flyktningar/innvandrarar i kommunane, og dei kostnadene som nokre kommunar må ta i den samanhengen, verkar òg inn når ein skal sjå på moglegheitene for å busetja fleire.

Haldningsskapande arbeid er avgjerande viktig både i forhold til tilsette i ulik samanheng og ikkje minst i dei ulike lokalmiljøa. Der er det ei rekkje organisasjonar som medverkar. Ikkje minst er det viktig å spela vidare på, samarbeida med og stimulera dei ulike kulturtiltaka som finst lokalt. Er vi klåre over vår eigen identitet, gjev det òg tryggleik til å møta andre med respekt og ei open haldning.

Karin Andersen (SV): Jeg vil få ta opp SVs forslag i innstillinga.

Dette forslaget som vi behandler i dag, og som jeg har fremmet, kom både fordi det var et akutt behov for å få satt inn aktive tiltak for asylsøkere som har ventet lenge i mottak, og fordi det nå er så mange i mottak. Bosettinga i kommunene går så sakte at det fra UDIs side snakkes høyt om tvangsbosetting. Økende ledighet og mer tvang er negativt og kun egnet til å skape mer konflikt og flere problemer. Man har ikke tid til å vente på totalgjennomgangen, fordi situasjonen er akutt og noe må gjøres.

Å sitte i mottak i måneder og år uten meningsfylt arbeid eller utdanningstilbud er ødeleggende. At det nå er åpnet for å gi arbeidstillatelse til dem som har kjent identitet, er bra, men mange trenger sårt til den skolering og den trening som arbeidsmarkedstiltak vil kunne gi dem. Reglene for bruk av tiltaksmidlene er nå endret, i tråd med det forslaget som er lagt fram. Det er bra. Problemet er at det er få tiltaksmidler igjen når denne gruppa skal prioriteres sist og alle andre skal få sitt først. Volumet er for lite. Hvis regelendringa skal få betydning i praksis, må a-etaten få beskjed om å gå aktivt inn i mottakene, og man må tilby opplæring og tiltak straks.

SV har ment at det bør være en kort frist før man får dette tilbudet. Generelt sett har vi ment at fire uker er en passende frist, men i forslaget har vi satt fristen til ni uker, den samme som myndighetene har gitt seg sjøl til å behandle slike søknader.

Fleire forskningsrapporter har grepet både UDI og myndighetene i nesten å vanskjømte flyktninger i mottak. I SINTEF-rapporten fra 1999 beskrives situasjonen slik at folk må velge mellom mat og medisiner. Vi vet at folk kan leve i årevis på et lite rom uten å ha penger verken til busskort eller til tannlege. Det er først når de tar med seg problemene ut og de får virkning ute, at vi får politisk oppmerksomhet rundt det.

Det koster penger å tømme mottakene. Kommuner med 12 milliarder kr i underskudd står ikke i kø for å ta imot f.eks. en krigsskadd, familieløs unggutt med store atferdsproblemer. Det er ingen hemmelighet at ingen ønsker å gi ham bosetting.

Kommunenes store underskudd gjør at dette ikke bare dreier seg om diskriminering. For kommunene dreier det seg om det enormt store ansvaret som følger med f.eks. bosetting av enslige mindreårige asylsøkere. Frykten for å mislykkes og for ikke å klare å beholde den nødvendige og riktige fagkunnskapen er stor. Det er viktig å ha respekt for at man kan synes oppgaven kan virke uoverkommelig i en vanskelig situasjon. Å skape en positiv holdning til det å ta på seg flere oppgaver i en situasjon der nesten alle kommuner har problemer med å få budsjettene til å møtes, er ikke lett. Det er en reell frykt ute i kommunene for at flyktningene skal få skylda for at kommunebudsjettene ikke går i hop, og at det kan nøre opp under negative holdninger overfor flyktninger og gjøre bosettingen vanskelig.

Den økonomiske risikoen ved å ta imot personer som har sittet passive i mottak i årevis, er sjølsagt også mye større enn hvis man tar imot folk som er gitt opplæring

under ventetida i mottak. I brevet til kommunalkomiteen i vår bekrefter Regjeringa at f.eks. underfinansieringa av utgifter til utdanning er 260 mill. kr i år og henholdsvis 295, 305 og 315 mill. kr de neste årene. Bare dette utgjør 1,1 milliard kr i underfinansiering.

Det er riktig at det i forslaget også nevnes integrerings-tilskuddet. Men forslaget, slik det er stilt, går ut på å øke statens utgiftsdekning av kommunale utgifter, altså at man f.eks. skal kunne se på utgifter til dekning av utdanning, og at man skal kunne se på satsen for å ta imot enslige mindreårige asylsøkere, som vi vet svært ofte trenger tilbud på linje med det det koster å ha folk i behandling under barnevernet.

I forbindelse med dette har Regjeringa i kommune-økonomiproposisjonen sagt at den kommunale refusjonen til fylkeskommunale institusjoner skal være på 22 000 kr for barn som er under barnevernet, unntatt for enslige mindreårige asylsøkere. For dem skal den være på bare 11 000 kr, for det er det kommunene får i refusjon. Det sier jo litt om hvordan man her på en måte skal ivareta en oppgave som er langt større enn det man får refusjon for å dekke. Jeg hører at flertallet er opptatt av det samme. Jeg oppfatter situasjonen slik at det er nødvendig med strakstiltak før vi får den store gjennomgangen.

Presidenten: Karin Andersen har tatt opp det forslaget hun refererte til.

Statsråd Jørgen Kosmo: Jeg synes det er en god tanke – og jeg tror i og for seg det er godt mulig å gjennomføre det – at vi så tidlig som mulig går inn i flyktningmottakene med de ressurser arbeidsmarkedsetaten har, og foretar en vurdering av den enkeltes muligheter og kompetanse og så prøver å skreddersy, i tilknytning til norskopplæringen, kompetansegivende tilleggsutdanning som gjør at vi for det første kan gjøre situasjonen for den enkelte flyktning i mottaket lettere, og at vi for det andre kan greie å oppfylle viktige arbeidsmarkedsbehov, både i nåtidens og fremtidens Norge.

Men for å kunne gjøre dette er det ikke nok bare å ha regler. Man må også ha midler til kunne gjennomføre det. Og hvis det stemmer det jeg hører rykter om, hva enkelte partier i Stortinget har tenkt å gjøre i forbindelse med budsjettbevilgningene til arbeidsmarkedsetaten og i forbindelse med tiltaksmidlene i revidert nasjonalbudsjett, blir denne debatten helt virkelighetsfjern. For da snakker man om muligheter som ikke eksisterer. Da blir det egentlig ikke bare å føre flyktingene, kommunene og arbeidsmarkedsetaten bak lyset, da blir det også å møte en virkelighet etter behandlingen av revidert nasjonalbudsjett som den enkelte stortingsrepresentant – og Regjeringen – må ta ansvaret for.

Derfor sier jeg meg enig i beskrivelsen av de mulighetene vi har, under forutsetning av at virkemidlene finnes. Vi ser at det er så mye ressurser knyttet til den grunnutdanningen en rekke av disse allerede har fra sine hjemland, at det vil være mulig å gjøre noe mye raskere og mye bedre for å tilpasse dem til det norske systemet.

Så har man jo selvsagt den vurderingen som komiteen helt riktig har vært inne på, nemlig hvor lenge skal man vente. Skal man vente til man helt sikkert vet at de skal være i Norge, eller skal man gå inn tidligere? Jeg mener at de som helt åpenbart skal sendes tilbake, skal man ikke gå inn med tiltak overfor, og så får man da foreta en vurdering, en avveining, av hvor tidlig man skal sette inn tiltakene i forhold til de resterende. Men uansett ville det beste være at man forsøker å få til kreativ aktivitet i den tiden de sitter i mottaket, og, jeg hadde nær sagt, ingen lærdom er bortkastet enten den skal brukes her eller i flyktingens hjemland. Men dette må vi selvsagt vurdere i hvert enkelt tilfelle. Jeg tar til etterretning det komiteen sier om hvilke grupper som skal ha prioritet, men jeg gjentar: Dette gjelder jo hvis det er noe å prioritere og vi har noen midler å bruke på det.

Jeg er nødt til å si fra om dette fordi det må være en sammenheng mellom det man sier, og det man er villig til å legge inn som virkemidler for å løse denne oppgaven. Vi kan ikke ta ansvaret for å gjennomføre en politikk som Stortinget ikke bevilger penger til. Det må altså være en sammenheng mellom ord og handling, og vi skal da se om det blir mulig å realisere de gode intensjoner som ligger i denne komiteinnstillingen og i denne debatten.

Presidenten: De talere som heretter får ordet, har en talletid begrenset til 3 minutter.

Statsråd Sylvia Brustad: Det er ingen tvil om at Regjeringa deler den bekymringa som vi oppfatter at et så å si enstemmig storting har: Det er bekymringsfullt at det sitter over 14 000 mennesker i mottak, at svært mange av dem sitter der for lenge, og at en del av disse er barn som åpenbart burde ha vært andre steder.

Jeg er også enig i at det tar for lang tid å behandle asylsøknader. Det er derfor Regjeringa har foreslått å styrke UDI, og vi håper på oppslutning om det. Vi har også som kjent foreslått å øke tilbudet til norskopplæring i revidert nasjonalbudsjett, som det selvfølgelig også er mulig å gi sin tilslutning til.

Det er et svært problem, som flere av talerne har vært inne på, at vi ikke greier å få bosatt flyktninger og innvandrere så raskt som vi burde. Dette tar også Regjeringa på alvor, og derfor gjennomfører vi i disse dager konferanser med alle landets kommuner for å finne fram til ordninger som gjør at slik bosetting skal gå raskere. Alle disse konferansene vil være gjennomført i løpet av den måneden vi nå er inne i.

Vi kommer, som Stortinget også er kjent med, tilbake med en stortingsmelding tidlig på høsten hvor vi vil ha en større gjennomgang av denne problematikken og komme med en del konkrete forslag om hva vi skal gjøre. Og jeg er enig med flertallet i komiteen i at det er svært viktig at vi greier å få til ordninger som gjør at en går fra passivitet til aktivitet. Det er også bakgrunnen for at Regjeringa har foreslått å utvide de forsøksordninger vi allerede har, der en kan kombinere arbeid med språktrening. Det anser vi som svært effektivt i forhold til å lære

seg språket, og det vil være lettere å få seg ordinær jobb etterpå.

Så må jeg få si at hvis vi skal få dette til å gå i hop, noe jeg tror de fleste av oss er helt enige om, er det viktig at vi har virkemidler til disposisjon. Da er det viktig å understreke fra Regjeringas side, som statsråd Kosmo også gjorde, at det nivået vi har på arbeidsmarkedstiltak, er avgjørende for å få dette på plass. Hvis vi ikke greier å opprettholde det, greier vi heller ikke å få oppfylt det som en langt på vei enstemmig stortingskomite her ber om, nemlig å få flyktinger og innvandrere raskere ut av mottak og raskere i aktivitet ute i kommunene. Jeg håper at vi greier å få det til, men det betinger altså at vi har virkemidler til disposisjon, og at vi har arbeidsmarkedstiltak som kan brukes. Hvis ikke blir dette en verdiløs debatt, dessverre.

Karin Andersen (SV): Jeg deler Arbeiderpartiets syn, at man må øke tiltaksmidlene – og det er vel heller ikke der uenigheten mellom oss ligger. Vi har behov for flere penger, og det skal ikke stå på SV.

Statsråd Kosmo sier at det er mulig å gjøre dette arbeidet bedre, på en mer funksjonell måte, slik at man får folk ut i jobb fortere. Men Regjeringa har da mulighet til å ta initiativet til dette og sjøl foreslå slike omdisponeringer i revidert nasjonalbudsjett, som de nå har lagt fram, og argumentere for og vise at det faktisk er en bedre måte å gjøre det på. Jeg stusser litt over at Regjeringa ikke har gjort det når de har så gode, sterke og klare synspunkter på dette som det vi hører de har i dag. Mitt anliggende er å si at Regjeringa, slik jeg oppfatter det, sitter med et sjølstendig ansvar for å ta initiativ i denne saken. For det er helt på det rene at skal mange av de som nå sitter i mottak, få nytte av den arbeidstillatelsen de får, må de altså ha tilgang til tiltaksmidlene, slik at de får de enklesste innføringskursene i norsk arbeidsliv og kan lære seg systemene her. De trenger nok også litt hjelp på andre måter, på lik linje med andre som trenger det av andre grunner. Det er riktig som statsråd Kosmo sier, at her er det snakk om meget stor og omfattende kompetanse som går ledig, og som vi absolutt burde ha gjort oss nytte av på en helt annen måte enn det vi har gjort i dag.

Så til dette med hvordan vi ordner oss slik at kommunene kan se seg råd til og i stand til å gjøre noe med problemet – for jeg tror det går mest på det, at de rett og slett ikke vet sin arme råd. Min oppfatning er at det er et stykke igjen før man har erkjent at her er det f.eks. delordninger hvor man kan gå ut ganske raskt og si at disse ordningene fullfinansierer vi. Spesielt vil jeg igjen understreke de ordningene som går på opplæring og utdanning, for de er så utrolig viktige når vi vil at folk skal ut i jobb.

Til slutt vil jeg også bemerke at en av grunnene til at det er vanskelig å få til utflytting fra mottak, er at det er stor boligmangel, og at boligene er til dels svært dyre. Derfor blir det viktig å danne et flertall i Stortinget slik at vi kan få fart på byggingen av billige utleieboliger. Det vil kunne hjelpe langt på veg, for det ville også hjelpe kommunene med å få ned utgiftene i forbindelse med det som er utgangspunktet for bosetting, nemlig boliger.

Erna Solberg (H): Vi har nå hatt innlegg fra to statsråder som etter mine begreper slår seg selv på munnen, iallfall i forhold til Arbeiderpartiets politikk for øyeblikket. Det som er lagt inn fra Høyre i vårt alternative forslag til revidert nasjonalbudsjett, er et kutt i arbeidsmarkedstiltakene som tilsvarer et halvt års virkning av den økningen som ble lagt inn ved et kompromiss mellom Arbeiderpartiet og mellompartiene i deres budsjettalternativ. Den økningen var øremerket til bruk i verftsindustrien og de maritime miljøene på Vestlandet. Hele argumentasjonen var knyttet til det. Det er ikke snakk om at det er midler som i dag f.eks. brukes på tiltak knyttet til asylsøkere, eller som burde vært brukt til det, hvis ikke det er Arbeiderpartiets egne løfter om hva de pengene skulle vært brukt til, som i så fall er feil.

Samtidig er det ganske kjent på Stortinget at i forskjellsmeldingen, som skal behandles i neste uke, går Arbeiderpartiet inn for å reinnføre ungdomsgarantien for ungdom mellom 20 og 24 år – en gruppe som stort sett ligger ganske bra an i arbeidsmarkedet, i alle fall i forhold til innvandrere og flyktinger. Det betyr at Arbeiderpartiet prioriterer nye grupper innenfor arbeidsmarkedstiltakene. Derfor synes jeg at begge statsrådene skal tenke seg litt om. Det er jo mulig å prioritere innenfor de midlene man har, istedenfor å si at det er de svakeste gruppene som skal tape. Arbeiderpartiet er da med på å innføre to grupper som relativt sett er ressurssterke, nemlig de som er innenfor verftsindustrien på Vestlandet, som er høykompetent arbeidskraft, og ungdom mellom 20 og 24 år, som skal prioriteres i arbeidsmarkedstiltakene, mens de ikke snakker ett ord mer om asylsøkere. I så fall, hvis man innenfor den rammen man har i dag av arbeidsmarkedstiltak, og vi andre ikke prioriterer f.eks. ungdomsgarantien og verftsindustrien og de maritime miljøene, betyr det faktisk at vi sitter igjen med flere tiltak tilgjengelig overfor de som er asylsøkende.

Magnhild Meltveit Kleppa (Sp): Det som fekk meg til å ta ordet, var arbeids- og administrasjonsministeren sitt utfall her i forhold til storleiken på arbeidsmarknadsmidlane. Vi skal vel koma tilbake til det i samband med handlinga av revidert budsjett òg her i salen. Men det er eit faktum at det der pr. dato er ubrukte midlar som vart lagde inn i ein ekstraordinær situasjon, og som ikkje ser ut til å bli brukte til det tiltenkte formålet. I mitt fylke f.eks. er det eit engasjement, ein diskusjon mellom kommunar og arbeidsmarknadsetaten når det gjeld verftsindustrien.

Det som overraskar meg mest, er det engasjementet som statsråd Kosmo har for modernisering og fornying av offentleg sektor på den eine sida, der både han og hans kollegaer har tatt til orde for ei rekkje endringar, og så det forsvaret som han i dag har for akkurat det beløpet til arbeidsmarknadsmidlar som Regjeringa har lagt inn. Det har altså frå Regjeringa si side vore drøfta både større fylkeskommunar, større kommunar, ei rekkje private løysingar som alternativ til kommunale tenester, og så er det altså slik at når det gjeld arbeidsmarknadsetaten, må eg forstå statsråd Kosmo dit hen at der er det ikkje noko

forbettringspotensial, der er det ikkje moglegheit for å prioritera inn eit sterkare engasjement overfor flyktningar og asylsøklarar. Eg ber om at statsråden klargjer sitt standpunkt.

Statsråd Jørgen Kosmo: Selvsagt er vi for å ta ut det effektiviseringspotensialet som ligger i arbeidsmarkeds-etaten. Det skulle bare mangle. Men vi er også for å realisere de arbeidspolitiske målsettingene som Stortinget har satt opp. Det er vår første prioritet. Det skulle bare mangle. Er det ikke det Regjeringen er til for – å gjennomføre de arbeidspolitiske mål innenfor de bevilgningsrammer som Stortinget har satt opp? Og da er det ikke slik at man kan drive og klinge med arbeidsmarkedstiltakene og mengden av disse hvert halvår og tro at arbeidsmarkeds-etaten skal være i stand til å tilbakekalle alle de tilsagene om kurstilbud som man har gitt, bl.a. for kompetanseheving innenfor offshoresektoren, uten at det skal få konsekvenser. Man er derfor nødt til å gjøre ferdig de kursene og de kompetansehevende tiltakene og de arbeidsmarkedstiltakene som man har satt i gang, og som man har gitt lovnad om. Man får gjennomføre dem, og så får man se hvor mange penger man har igjen til resten av året. Og som jeg sa, hvis det som det går rykter om, er sant – jeg vet ikke om det er sant – blir det ikke mange penger å drive tiltak for, verken for den ene eller den andre på slutten av dette året. Det er en konsekvens av det budsjettvedtaket Stortinget gjorde i høst. Vi gjør selvsagt som Stortinget sier. Jeg sier bare at da må diskusjonen befinne seg i virkelighetens verden. Man må ikke late som om man kan prioritere alle gode formål, som det har en tendens til å høres ut som her, uten å si at dette må settes i en sammenheng. Vi skal selvsagt gjennomføre det Stortinget vedtar, så lenge Stortinget tar ansvar for konsekvensene av sine vedtak.

Her er det etter min mening helt åpenbart mulig å gjøre noe mer. Vi satt bare en måneds tid i regjering før revidert nasjonalbudsjett ble lagt fram, så det var verken tid eller anledning til å ta den store gjennomgangen av arbeidsmarkedspolitikken. Vi baserte oss på med små justeringer å gjennomføre det Stortinget vedtok ved årets budsjett, og det som lå inne i budsjettforliket med mellompartiene fra årets budsjett. Det vil altså være mulig å prioritere innenfor de ytre rammene, samtidig som vi har et arbeid på gang når det gjelder hvordan vi skal innrette arbeidsmarkedspolitikken til neste år, som det vil komme forslag om i forbindelse med budsjettet. Og da sier jeg: Det er en klar sammenheng mellom de ambisjoner man har og de tiltaksmidler man stiller til rådighet, og den kompetanse man tar seg råd til å ha i arbeidsmarkeds-etaten. For det er klart at en skal ha folk til å gjennomføre analysene, og en skal ha folk til å jobbe med den enkelte for å oppnå resultatene. Og dette har en viss pris.

Lodve Solholm (Frp): Det er interessant å merke seg det som statsråden no seier, at ein skal ikkje «kingse» med ting kvart halvår. Det kunne vore freistande å nemne korleis Regjeringa har kingsa med refusjonsordninga for sjøfolk, som var ein rammeføresetnad som skulle ligge

i allfall eit år, og så tek Regjeringa i revidert nasjonalbudsjett glatt vekk desse midlane, som for så vidt også er eit arbeidsmarknadstiltak for å få norske sjøfolk på norske båtar, og for å behalde norske reiarlag under norsk flagg.

Då eg høyrde på statsråd Kosmo, fekk eg ei kjensle av at han gjennom dei såkalla rykta fekk ein høveleg sjanse til å skjule si eiga dugløyse når det gjeld å effektivisere og rasjonalisere. For ingen skal fortelje meg at det ikkje let seg gjere å effektivisere arbeidsmarknadsetaten når den i dag har like mange tilsette som den hadde for tre-fire år sidan, då det kanskje var opp mot 200 000 arbeidslause. Ingen skal fortelje meg at det ikkje der er eit potensial som også skulle kunne brukast innafor det området som vi her behandlar, nemleg asylsøklarar med opphald i Noreg.

Så må eg seie at eg har ikkje noko behov for å dekkje til Framstegspartiet sin innvandringspolitikk. Eg trur i så måte det er andre parti som har større behov for å dekkje til i forhold til sine eigne veljarar enn det Framstegspartiet har.

Elles er det interessant å merke seg korleis alle parti – det er kanskje berre SV som manglar – begynner å ro og forklare kva dei meiner når heile komiteen ber om å få ein rekneskap på bordet der ein i allfall skal få sjå utgiftene som kommunane har i samband med innvandrings-, flyktning- og asylopolitikken. Nokre kallar det ikkje ein rekneskap med mindre ein tek med inntektene. Nokre seier at dette er ikkje nokon rekneskap. Nei, ein kan kalle det kva ein vil, men det som Framstegspartiet har bede om i ti år no, er å få tala på bordet slik at vi får sjå kva utgiftene er. Vi var ikkje dei som ivra mest når det gjaldt inntektene, men vi bad om å få sjå kva det kostar. Vi ville sjå kva det kosta, slik at kommunane skulle få eit reelt tilskot i forhold til dei utgiftene dei hadde. Men om ikkje inntektene er med, om det berre er ein halv rekneskap, så vil eg seie at det er i allfall eit steg i rett lei.

Leif Lund (A): Jeg må si at jeg som saksordfører for denne saken blir litt forundret etter hvert. Nå er det jo blitt en debatt om revidert nasjonalbudsjett. En veldig positiv innstilling til det forslaget som SV har fremmet her, og som hele komiteen stod bak, er faktisk blitt en debatt om å fortelle hvor flinke de forskjellige partiene er når det gjelder de innstrammingsene de skal foreta i revidert nasjonalbudsjett. For når Høyre sier at hvis vi går med på å kutte ut ungdomsreformen i utjevningmeldingen og lar være å sette i verk tiltak i verftsindustrien på Vestlandet og slike ting, så kan de godt være med på at det ikke kuttet i revidert nasjonalbudsjett i forbindelse med det som gjelder mottak og asylsøkere og slikt, så blir det litt vanskelig. Jeg er skuffet over at vi er kommet inn på det sporet, for dette var faktisk positivt i utgangspunktet. De anmodninger som statsråden er kommet med her, om at vi finner midler til å gjennomføre det som en samlet komite er enig om, synes jeg er bra.

Når det gjelder Lodve Solholm og regnskap, vil jeg bare presisere at fra Arbeiderpartiets og min side var det ikke snakk om noe regnskap, slik Lodve Solholm betegner det. Det han ikke sier, men som jeg formoder, er at

hvis et regnskap, sett ut fra Fremskrittspartiets måte å se det på, skulle vise at kommunene har for lite penger, ville ikke Fremskrittspartiet være med på å øke disse midlene. De ville vel heller finne ut at regnskapet var for dyrt for kommunene, slik at de ikke skulle ta imot flyktninger. Det er jo det som er utgangspunktet for Solholm og Fremskrittspartiets regnskapspolitik.

Så jeg er litt skuffet over at vi er kommet inn på dette sporet, men jeg håper jo at vi kan finne de nødvendige midler som skal til, til det som komiteen positivt har innstilt på.

Ivar Østberg (KrF): Jeg er, i likhet med saksordføreren, både litt forundret og skuffet over at dette ser ut til å bli en noe annen debatt enn det burde blitt. Jeg synes statsråd Brustad klart har understreket og påpekt den uverdighet det er at vi har asylsøkere og flyktninger som sitter for lenge uten at vi gjør de nødvendige grepene. Da kunne kanskje ett av straks- og nå-tiltakene være at statsråd Kosmo sørget for å avkrefte de rykter han tydeligvis bygger på, og sørget for eksakt viten slik at vi kan diskutere den samme virkelighet, og ikke bare bli forespeilet at vi kanskje diskuterer forskjellig virkelighet. Det er nødvendig at arbeidsmarkedsetaten får klar beskjed om hvilke oppgaver de skal gjøre i forhold til asylmottakene våre, i forhold til de som sitter der og har behov for aktivitet.

Jeg håper at saken får den positive vinkling som saksordføreren har lagt opp til, og som komiteen samlet har bedt om.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 2. (Votering, se neste spalte)

S a k n r . 3

Innstilling fra kommunalkomiteen om ILOs 87. internasjonale arbeidskonferanse i Genève 1. – 17. juni 1999 (Innst. S. nr. 202 (1999-2000), jf. St.meld. nr. 32 (1999-2000))

Ivar Østberg (KrF): Komiteen har korte kommentarer. Etter at komiteen var ferdig, har Regjeringen lagt fram St.prp. nr. 79 Om samtykke til ratifikasjon av ILO-konvensjon nr. 182 av 17. juni 1999 om forbud mot og umiddelbare tiltak for å avskaffe de verste former for barnearbeid.

I tillegg var det den 26. mai i dette hus en konferanse i forbindelse med tiårsmarkeringen av valgene i Burma. På den konferansen, ledet av representantene Blankenborg og Bondevik, deltok bl.a. Leif Lausund fra LO, som pekte på at på ILO-konferansen i juni 1999 tillot Burma seg å tilbakevise innholdet i rapporten fra undersøkelseskommisjonen, og at dette fikk både arbeidstakersiden og arbeidsgiversiden i ILO til i fellesskap å gå til det helt uvanlige skritt å foreslå å trekke all ILO-støtte til Burma, såfremt det ikke kunne kobles direkte til implementeringen av ILOs konvensjon nr. 29. Og dette var et forslag som fikk overveldende flertall.

Lausund avsluttet sitt innlegg med følgende oppfordring:

«Etter LOs vurdering bør den norske regjeringen ta initiativ til relativt raskt å få vurdert mulighetene for hvordan det internasjonale samfunn kan øke sanksjonene mot Burma. Det er en kjensgjerning at de sanksjonene som har vært iverksatt har vært svært begrenset og dermed hatt minimal betydning. Dette forholdet har også vært kritisert av demokratibevegelsen, hvor blant andre Aung San Suu Kyi har tatt til orde for økt press gjennom sanksjoner.»

Lausund sa også:

«Vi tror Norge kan spille en mer aktiv og nødvendig rolle gjennom et slikt initiativ.»

Jeg vil anbefale at vi alle deltar i det arbeidet.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 3. (Votering, se neste side)

Etter at det var ringt til votering i 5 minutter, uttalte **presidenten:** Stortinget går til votering over sakene på dagens kart.

Votering i sak nr. 1

Presidentskapet hadde innstillet:

I

Som medlemmer av granskingskommisjonen som skal foreta en bred gjennomgang av utredning, planlegging, prosjektering og utbygging av ny hovedflyplass for Østlandet og Gardermobanen, oppnevnes følgende medlemmer:

Professor Eivind Smith, Universitetet i Oslo, leder.
Sjefskonsulent Erling Grimstad, PricewaterhouseCoopers.
Banksjef Kristin Holt Skatvedt, Den norske Bank.
Professor Aanund Hylland, Universitetet i Oslo.
Forskningsdirektør Unni Steinsmo, SINTEF.

II

Kommisjonen leverer sin rapport/utredning til Stortinget innen 1. mars 2001.

V o t e r i n g :

Presidentskapets innstilling bifaltes enstemmig.

Votering i sak nr. 2

Presidenten: Under debatten er det satt fram to forslag. Det er

- forslag nr. 1, fra Ivar Østberg på vegne av Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti
- forslag nr. 2, fra Karin Andersen på vegne av Sosialistisk Venstreparti

Det votes først over forslag nr. 2, fra Sosialistisk Venstreparti. Forslaget lyder:

«Stortinget ber Regjeringen fremme forslag om økning av statens utgiftsdekning av kommunale utgifter ved bosetting av flyktninger.»

V o t e r i n g :

Forslaget fra Sosialistisk Venstreparti ble mot 6 stemmer ikke bifalt.

Presidenten: Det votes så over forslag nr. 1, fra Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti. Forslaget lyder:

«Stortinget ber Regjeringen iverksette aktive tiltak og arbeid for asylsøkere og flyktninger som i størst mulig grad skal erstatte passive utbetalinger.»

V o t e r i n g s t a v l e n e viste at det var avgitt 76 stemmer mot og 39 stemmer for forslaget fra Sosialistisk Venstreparti.

(Voteringsutskrift kl. 13.12.04)

Britt Hildeng (A) (fra salen): Jeg stemte galt.

Annelise Høegh (A) (fra salen): Jeg fikk ikke stemt.

Presidenten: Siden det gjelder flere, vil presidenten ta voteringen på nytt.

V o t e r i n g :

Forslaget fra Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti ble med 79 mot 41 stemmer ikke bifalt.

(Voteringsutskrift kl. 13.12.41)

Komiteen hadde innstillet:

Dokument nr. 8:43 (1999-2000) – forslag fra stortingsrepresentant Karin Andersen om å øke statens utgiftsdekning av kommunale utgifter ved bosetting av flyktninger og regelendring som gjør det mulig å bruke arbeidsmarkedsetatens tiltaksmidler til opplæring og arbeidstrening for personer som må vente lenge på å få avgjort sin asylsøknad – vedlegges protokollen.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Votering i sak nr. 3

Komiteen hadde innstillet:

St.meld. nr. 32 (1999-2000) – Om ILOs 87. internasjonale arbeidskonferanse i Genève 1. – 17. juni 1999 – vedlegges protokollen.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

S a k n r . 4

Referat

1. (265) Endringer i vilkårene for Statkrafts industrikontrakter og leieavtaler (St.prp. nr. 78 (1999-2000))
Enst.: Sendes energi- og miljøkomiteen.
2. (266) Lønnsregulering for arbeidstakere i det statlige tariffområdet 2000 mv. (St.prp. nr. 74 (1999-2000))
Enst.: Sendes familie-, kultur- og administrasjonskomiteen.
3. (267) Samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse av EUs handlingsprogram «UNG i Europa» (2000-2006) i EØS-avtalen. (St.prp. nr. 80 (1999-2000))
Enst.: Sendes familie-, kultur- og administrasjonskomiteen, som forelegger sitt utkast til innstilling for utenrikskomiteen til uttalelse før innstilling avgis.
4. (268) Visse organisasjonsendringer mv. i Forsvaret (St.prp. nr. 75 (1999-2000))
Enst.: Sendes forsvarskomiteen.
5. (269) Billighetserstatninger av statskassen (St.prp. nr. 76 (1999-2000))
Enst.: Sendes justiskomiteen.
6. (270) Forslag fra stortingsrepresentantene Ursula Evje og Ulf Erik Knudsen om valutakompensasjon for studenter som studerer i utlandet (Dokument nr. 8:72 (1999-2000))
Enst.: Sendes kirke-, utdannings- og forskningskomiteen.
7. (271) Samtykke til ratifikasjon av ILO-konvensjon nr. 182 av 17. juni 1999 om forbud mot og umiddelbare tiltak for å avskaffe de verste former for barnearbeid (St.prp. nr. 79 (1999-2000))
Enst.: Sendes kommunalkomiteen.
8. (272) Jordbruksoppgjøret 2000 – endringer i statsbudsjettet for 2000 m.m. (St.prp. nr. 82 (1999-2000))
Enst.: Sendes næringskomiteen.
9. (273) Forslag fra stortingsrepresentantene Hans J. Røsjorde, Thore Aksel Nistad, Christopher Stensaker og Terje Knudsen om en alternativ seilingsled til Bergen havn (Dokument nr. 8:71 (1999-2000))
Enst.: Sendes samferdselskomiteen.
10. (274) Trygdeoppgjøret 2000 (St.prp. nr. 77 (1999-2000))
11. (275) Takstoppgjera for legar, fysioterapeutar og psykologar per 1. juli 2000 (St.prp. nr. 81 (1999-2000))
Enst.: Nr. 10 og 11 sendes sosialkomiteen.

Møtet hevet kl. 13.15.